

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΙΣΟΣ

Γκουέλφοι και Γκιμπελίνιοι. Ένας άδυσώπητος πόλεμος που διαρκεί αιώνες. Ο άρπαξ και γενναίος Αλμπέρτος Καρμπονέζι. Ο έρωσ του προς την κόρη του έχθρου του. Ορκυ ο πατέρας της αρνείται να του τη δώσει. Η απαγωγή και ο γάμος. Η εκδίκησης του Γκαλούτσι. Η τραγική νύχτη. Γενική σφαγή μέσα στο μεγάλο Καρμπονέζι, κλπ.

ΠΟ τον 11ον αιώνα που άρχισε ο άγριος άγών μεταξύ των Παπών που διεκδικούσαν την κοσμική εξουσία, και των Γερμανών αυτοκρατόρων που τους έπολεμούσαν, ο λαός της Ιταλίας είχε διαφευχθεί σε δύο αντίμαχες μεριδες, τους Γκουέλφους, που ήσαν υπέρ του Πάπα, και τους Γκιμπελίνους. Η δυνάμεις μεριδες έμισούτο θανάσιμα μεταξύ τους και προσπαθούσαν να ξενοτώσουν με κάθε τρόπο η μια την άλλη.

Η διαίρεση αυτή εκράτησε δύνομη αιώνες και στο διάστημα αυτό άφθονο αίμα χύθηκε κ' από τα δυο μέρη. Στη Βολονία μάλιστα ο ξενοτοικός άγών μεταξύ Γκουέλφων και Γκιμπελίνων είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε όλοι οι κάτοικοι, εκτός από τη φρικολογία, για να είναι ασφαλείς, έφροντιζαν να όχνηθούν όσο το δυνατόν καλύτερα τα σπίτια τους με πυρριχούς, με έπαύσεις και πολέμιστρες. Πολλά από τα όχνησιμνα αυτά σπίτια, οι πύργου των όχνησιμων κτιρίων, σώζονται ακόμη και σήμερα. Μεταξύ αυτών είναι και ο πύργος των Καρμπονέζι, μέσα στον οποίο διεραματισθή η πιο φρικώδης τραγωδία που μπορεί κανείς να φαντασθή, και την οποία θα σας διηγηθούμε.

Στον 11ον αιώνα ζούσαν στη Βολονία δυο μεγάλοι και πανίσχυροι οικογένειες, οι Καρμπονέζι και οι Γκαλούτσι, που, από πολλά χρόνια, έφθονούσαν η μια την άλλη, γιατί και η δυο άγωνίζονταν στον να κριαρχώση μέσα στην πόλη. Έτσι, όταν άρχισαν οι μεγάλοι έκαινοι άγώνες, οι Καρμπονέζι ανέλαβαν την άρχηγία των Γκιμπελίνων και οι Γκαλούτσι την άρχηγία των Γκουέλφων.

Επί 250 χρόνια ένα μίσος άγριο έχωριζε τις δυο εκστίνες οικογένειες. Όποιάδήποτε και όποτεδήποτε ένας Καρμπονέζι συναντούσε ένα η περισσότερα μέλη της αντίπαλου οικογένειας, τα έσοτουμε άμειλιτα.

Μόνο στα 1222, χάρις στην επέμβαση του Φραγκίσκου της Ασαζίας, που άνεκηρύχθη άρχότερος άγιος και που την εποχή εκείνη είχε μεγάλη επιδότηση σ' όλη την Ιταλία για την θεοσεβεία του και τα θαύματά του, η δυο οικογένειες υπέγραψαν ένα σύμφωνο ειρήνης μεταξύ τους. Αλλά, έπειτα από μερικά χρόνια, το 1243, ξαναόχνησαν άγριο τον άγώνα μεταξύ τους, έως ότου, έπειτα από τέντε χρόνια, επενέδωσαν όλοι οι άλλοι προύχοντες της Βολονίας και η δυο οικογένειες υπέγραψαν νέο σύμφωνο ειρήνης. Ωστόσο το

Ο έφημέριος συμβούλευσε τη Βιργινία ν' ακολουθήση τον άγαπημένο της.

λάσσουν φίληματα εξ άποστάσεως και τέλος έρωτικά γράμματα, χάρις σε μερικούς απ' τους ύπηρέτες των Γκαλούτσι, τους οποίους ο Αλμπέρτος είχε κατορθώσει να δωροδοκήση.

Μιά μέρα ο νέος εξομολογήθηκε τον προς την Βιργινία έρωτά του στο θείο του Κατελλάν, ο οποίος συγχώρηθηκε τόσο, ώστε άπεφάσισε να πάη ο ίδιος να μιλήση στον πατέρα της.

Πράγματι, την άλλη μέρα κολάζ, πήγε στο Τριάν Πάολο Γκαλούτσι και του πρότεινε να δώσει την κόρη του στον Αλμπέρτο. Έκείνος μόλις τάκουσε αυτό, έγινε έξω φρενών.

—Εγώ να δώσω την κόρη μου σ' έναν Γκιμπελίνο και μάλιστα σ' έναν Καρμπονέζι! έφώναξε. Προτιμά να την σφάζω με τα ίδια μου τα χέρια! Μά αν γινόταν τέτοιος γάμος, θα συμφωνούσαν απ' τους τάφους των όλων η εκαινοτάδες των Γκαλούτσι που έχουν σκοποθή απ' τους Καρμπονέζι και θα μ' έβγαλαν. Μά και αυτοί οι Καρμπονέζι, που έχουν σκοποθή απ' την οικογένειά μου, θα συμφωνούσαν απ' τους τάφους των να πνέσουν τον Αλμπέρτο. Όχι, ποτέ!

Ο Κατελλάν προσάβησε να τον μεταπειθή και του είπε: —Αυτό θα είναι μια καλή άρχη για τη συμφιλίωση του λαού μας. Ένα καλό παράδειγμα που θα έζη αντίτιπο και σ' όδες τις άλλες έχθρησιμνες οικογένειες...

Μάταια όμως πήγαν όλα τα λόγια του. Ο Γκαλούτσι ήταν άμεταπείστος. Έτσι ο Κατελλάν έφργε άτακτος.

Όστόσο ο Αλμπέρτος Καρμπονέζι δεν άπέλιπστηκε. Κατόρθωσε να δωροδοκήση πολλούς απ' τους άνδραπους των Γκαλούτσι και α' τον άκούη τον έφημέριο της οικογένειας του, ο οποίος συμβούλευε τη Βιργινία ν' ακολουθήση τον άγαπημένο της. Και ένα πορτί που ο Τριάν Πάολο Γκαλούτσι είχε πάει για δουλειές στα κτήματά του,

έξω από την πόλη, ο Αλμπέρτος κατόρθωσε ν' απαγάγη την Βιργινία και να την πιάη στον πύργο του, όπου την ίδια ώρα την στεφανώθηκε μέσ' στο οικογενειακό του παρεκκλήσιο, με μόνους μάρτυρας τον θείο του Κατελλάν και έναν άλλον εισαγριχό συγγενή του, τον Ουμπέρτινο Τορέλλι. Τον γάμο εισόγησε ο ίδιος ο έφημέριος των Γκαλούτσι, ο οποίος είχε δοθήσει και στην απαγωγή. Έπειτα διέταξε να κλείσουν καλή τις πόρτες του πύργου και ν' ανοίξουν τις πολέμιστρες.

Όταν ο Τριάν Πάολο Γκαλούτσι γύρισε κ' έμαθε την άπαγωγή της κόρης του, φρενίτικη να εκδικηθή τον άρπαξα. Όστόσο, την πρώτη του έξαση διεδέχθη καταληκτική ήμερα και δού τον έπλησίασαν φαντάσθηκαν δ. π. είχε άρχισει να μαλακώνη και

ότι πολύ γρήγορα θα συγχωρούσε τους δυο νέους. Αιτός όμως έπροσποιείτο τον ήρωα, ακριβώς για να μορσέη να εκδικηθή ασφαλότερα. Ήξερε ότι δια της βίας δεν θα κατόρθωνε να μηη στο σπίτι του Αλμπέρτου. Γι' αυτό έφρόντισε να δωροδοκήση μερικούς άνδραπους του Καρμπονέζι και τους έβαλε να του φέρον για λίγες ώρες τα κλειδιά του μεγάρου του. Πήρε τα άποτοπομάτα τους άπάνω στο κερί κ' έβαλε να του φτιάξουν άλλα όμοια.

Άρρησε κατόπιν να περσίουν κερμάς βουμάδες και έπειτα, μια νύχτα όλοσκότεινη, κατά τα μεσάνυχτα, την ώρα που όλη η Βολονία ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι και στη γαλήνη, βγήκε απ' το σπίτι του ακολουθούμενος από δέκα άφοσιμτους του τρομερούς μαχαροβγάλτες. Φορούσαν όλοι μαλακά παπούτσια και τα νυχτοφαναρά τους τα κρυπύσαν κάτω από τους μανδύες τους. Βάδίζαν με μεγάλες προφράσεις. Έτσι έφτάσαν στο σπίτι του Καρμπονέζι και άνοιξαν τις πόρτες με τα κλειδιά που είχαν, ενώ ένας μπ' τους δωροδοκημένος ύπηρέτης τράβηξε από μέσα τις άμπαρες...

Μέσ' στην γαλήνη της νύχτας, η Βιργινία έπνιψε ξαφνικά από έναν ύποκορα και συγκεχυμένο θόρυβο, βογγητά, γδούπους κορμών και κλαγγές σπαθίων και μαχαριών. Ο θόρυβος έκινους όλοένα πλησίαζε προς την κάμαρα, όπου κοιμότανε μαζί με το σύζυγό της.

—Αλμπέρτο, δολοφόνε στο σπίτι μας! φημίσεις η δυνατοβγάνη.—Τί τρέχει; φώρσιτε έκείνος άνοιγοντας τα μάτια του.—Λολοφόνος στο σπίτι μας!...

Ο Αλμπέρτος έκανε να σηκωθεί και να πάση το σπαθί και το σιλέττο του. Αλλά δεν έπρόφτασε. Ένας μαύρος άνδρώπιнос δγκος

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

"Όταν ό Άναξαγόρας άρρώσθηκε και κινδύνευε να πεθάνη, οι φίλοι του τον ρωτούσαν τί προτιμάει: Νά μεταφέρουν τό πτώμα του στην πατρίδα του, μετά τό θάνατό ου, ή να ταφή στην πόλι στην οποία βρισκότανε.

—Η όδός ή φέρουσα στον Άδι, άπάντησε ό Άναξαγόρας, είνε πανταχόθεν ή αήτή!...

Η περιφρονησ έταίρα Φρήνη, ή οποία τόσους φιλοσόφους εδεδέροτοχτημένους στά πόδια της, μά μέρα έσοχηματίσεν με μερικους φίλους της, ότι μπορούσε να σαγηνεύσει με τά θέληγτόρά της και τον φιλόσοφο Σωκράτη, γνωστόν γιά την εγχωρατέια του.

Τόν πλήρσιος λοιπόν και μεταγειωσίθηκε όλες τις μαργωρίδες και τά μιστικά της τέχνης της γιά να τον ξελοιάσει, αλλά δέν τό πέτυχε. Ο Σωκράτης έμεινε άσχηγνός και ψυχρός. "Έτσι έχασε ή Φρήνη όχι μονάχα τό στοίχημα, αλλά και τη φήμη που είχε γιά την παντοδυναμία των θέληγτων της.

"Όταν όμως έκείνος που στοιχηματίσεν μαζί της της ζήτησαν τά χρημάτα του στοιχηματός, ή Φρήνη άνήγηκε να τους πληρώσει, λέγονσα :

—Έγώ ανέλαβα να θέξω έναν άνδρα και όχι ένα άγαλίαι! Ο άνθρωπος αυτός είνε μάωμορο!...

Ο φιλόσοφος Άντισθένης, άρχηγός της σχολής των σκενιζώνων και διδάσκαλος του Διογένη, έδίδασκε τους πολίτας να περιφρονηύν τά πλούτη, τά μεγαλεία και την ήσση. Γιά να δείξη δέ σε εφαρμογή τις θεωρίες του, φρόσεσε ένα κοριτσιάκι να μην έμεινε, έπηρεσε ένα μισοτινί να άρξοσε να ζή ζητιανεύοντας!...

Ο τόπος όμως αυτός της ζωής του κάθε άλλο ήταν παρά παραδειγματικός και διδακτικός. Περιφρονούσε δηλαδή από τά μά μεριά τους πλουσίους και από την άλλη τους ζητούσε έλεημοσύνη.

Κάποτε συνάντησε στο δρόμο τον τον Σωκράτη. Ο Άντισθένης τότε πλήρσιος τον φιλόσοφο και τον κήταξε περιφρονητικά, άνεμίζοντας συγχρόνως έπιδεικτικά και τον κοριτσιάκιό του μαγνύα.

—Ω Άντισθένης, του ειπε τότε ο Σωκράτης, μέσο από τις τράτες του μαγνύα που ανήτιζέσω όλη τη ματαιοδοξία σου!...

Ο Κάτων έλεγε :

—Γιά τρία πράγματα μεταμελήθηκα στη ζωή μου:

—Ότι πέρασε μά μέρα χωρίς να διαβάσω βιβρί.

—Ότι έμισατέθηκα το μιστικό μου στη σήνση μου.

Και ότι πήγα διά θαλάσσης εκεί που θα μπορούσα να πάω διά ξηράς.

Έπεσε από πάνω του και άρχισε να του καταφέρη δυνατά χτυπήματα στο στήθος μ' ένα τριόστιο μαχαίρι. Έπειτα, αφού τον άπετέλειωσε, ό μιστριώδης δολοφόνος του έσχεσε το στήθος, έβγαλε από μέσα την καρδιά του νέου, την έκοψε σε δύο κομμάτια και την πέταξε στο πάτωμα.

Έντομεταξύ ή Βιργίνια, μόλις ένοιωσε να τρέξη τό αίμα του αγιατημένου της, πήδησε κάτω άπ' τό κρεβάτι, βγήκε έξω άπ' τό δωμάτιο, φωνάζοντας βοήθεια. Άλλά κανείς δέν της άποκρίθηκε. Γύρισε όλο τό σπίτι, αλλά πουθενά δέν είχε άνθρωπο ζωντανό. Ο πολυ περινοσε, πατούσε άπάνω σε πτώματα ή σε άνθρώπους που ψυχοραγούσαν. Έντρομη ζαναγίσιος στο δωμάτιό της. Ο δολοφόνος είχε γίνει άφαντος... Η δυστριωμένη άναψε τότε ένα φως και είδε, σε όλη του τη φρήνη, τό κωκυθήμα που είχε συντελεσθή... Θέλησε άμέσως να βγή έξω, να φωνάξη τους άλλους συγγενείς του σήνγουν της, αλλά βρήκε όλες τις πόρτες κλειδιόμενες. Οι κωκυθήμα, φευγόντας, τις είχαν κλείσει!...

Την άλλη μέρα τό προί ένας διαβήτης είδε σε ένα μπαζόνι του πύργου των Καριμπονέζι να κείται τό πτώμα μιας γυνάικας ντυμένης με τά νυχτικά της, καταματωμένα. Την ένεγνώρισε άμέσως. Ήταν ή Βιργίνια. Έτρέξε άμέσως σ' είσοδο της τους συγγενείς του Άλμπίετον.

Σε λίγη ώρα, στον πύργο του δυστριωμένου νέου έτρέξαν όλοι οι συγγενείς, οι φίλοι και οι σπαδοί των Καριμπονέζι, οι όποιοι, όταν είδαν τό φρικαλέο έκεινο θέμα, κατάλαβαν πως ήτανε ό δράστης και άμέσως ξεκίνησαν γιά τον πύργο του.

Έτσι άρχισαν πάλι τά φωνικά και ή άντεκδικήσε μεταξύ των Καριμπονέζι και των Γαλλοίται.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 13

ΗΡΩΪΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΘΥΣΙΕΣ

Ο Βούλγαρος λιμεναρχής της Καβάλλας, Ναύαρχος της... Ξηράς. Γιατί τράβηξε τα καΐκια στην Ξηρά. Μια άφαντασως βλακώδης άπάντησις. Ο Βούλγαρος ταγματάρχη και τά κουβαρνταλικία του. Τι τότε άπάντησε ό Παλαιοδημέπολης. Ο χάρτης και ή Σόφια. Πώς πεδνίουν οι γενναίοι. Τό παράπενο ενός τραυματίου. Γιατί δέν στάθηκε να φιλήση τό σκοτωμένο άδελφό του, κλπ.

"Όταν, κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο του 1912—13, οι Βούλγαροι κατέλαβαν την Καβάλλα, κατά τό διάστημα της προσωρινής κατοχής τον διορίσαν, μεταξύ των άλλων υπαλλήλων, και έναν λιμεναρχή.

Γιά τον λιμεναρχήν αυτόν, ό όποιος έφερε μάλιστα τό βαθμό... ναύαρχου του Βουλγαρικού ναυτίου, διορίοντο οι κάτοικοι της Καβάλλας, μετά την άπετέλειθόσι τους, τό έξής, χαριτωμένο και άληθέστατο ανέκδοτο :

Μά μέρα ό Βούλγαρος λιμεναρχής διάταξε να τραβήξουν στην στεριά όλα τά καΐκια που βρισκόνοτοσαν στο λιμάνι, από φόβο μην τά πάρουν οι Έλληνες και φύγουν. Μερικά όμως άπ' αυτά τά καΐκια δέν είχαν τραβιχητή άρκυτά έξω και δέν ήσαν έξεσασαλισμένα από τη φορητότητα. Τότε οι ιδιοκτήται των παρουσιάστηκαν στο λιμεναρχή και τον παρεκάλεσαν να τα τραβήξη περισσότερο από τη θαλάσσια, γιά να μην τα παρασώθουν τά κήματα.

Στην παρατήρησι αυτή ό θανατίσιος Βούλγαρος λιμεναρχής και ναύαρχος τους άπάντησε με τό έξής άμύμον :

—Τι φρονήσι είνε αυτός που μοι λέτε... Γιά να άνοσησει ή θάλασσα, να γτίσει ός εδώ άπάνω και να σας πάρη τα καΐκια, πρέπει να βροχή τουλάχιστον δεκατέντε μέρες!...

"Όταν έπρόκειτο να μεταφερθούν οι Βούλγαροι αιχμάλωτοι στη Θεσσαλονίκη, ό επι κεφαλής των Έλληνικών άποσπασματός λοχαγός Παλαιοδημοτίουλος, μάζεψε τά χωμάτα τους και τά παρέρωσε όλα σ' έναν ταγματάρχη του Βουλγαρικού στρατού, αιχμάλωτον κι' αυτόν.

Έκείνος τότε θέλοντας να καλοπιάση τον Έλληνα άξιωματικό, του ειπε, δια μέσου του διεμηγέως, ότι έπιθυμούσε να του δώσει μερικά χρήματα γιά τις μεγάλες του περιποιήσεις.

—Πέστε του άπάντησε ό Παλαιοδημοτίουλος, ότι μόνο ένας Βούλγαρος άξιωματικός μπορούσε να κινή μια τέτοια πρόταση, όπως ότι μπορούσε έπίσης και να δεχθή τά δωροδοκιήθη. Οι Έλληνες γνωρίζουν να θασιάζουν τη ζωή τους γιαντί τις πατριδός και να είνε ανώτατοι χωμάτων.

—Τότε, έξεσκολούθησε χωρίς να θιχθή καθόλου ό Βούλγαρος ταγματάρχης, θα μοι έπιτρέψη ό κέρσιος λοχαγός να του χαρίσω τό χρώτη μου!...

—Υπόχρη έχει μέσα ή Σόφια; ρώτησε ό Παλαιοδημοτίουλος. —Μάλιστα. —Τότε τον κάρνω εγχαρίσιος, γιατί θα μοι χρειασθή σε λίγο!...

Στη μάχη του Πεχτοβόδοι κάποιος στρατιώτης του 12ου πεζικού συντάγματός ώρησε με τους συντρόφους του προς καταδίωξιν των Βουλγαρων που είχαν πάρει τον κατήφορο σ' έτοςεν δυο υποσώματα χειροφότα.

Καθώς προχωρούσε όμως ό στρατιώτης αυτός, μαζί με τον άδερφό του, είδε να εκρηγνύται πλάι του, σε άπόστασι όλγων μέτρων, μια όβιδα, ή όποια έξεσφενδαίνονε κηλά τον άδερφό του και τον έρωτιζε έπειτα στη γή μετεβιβημένο σε άνωγρη μάζα άμωφόντων σαρκών!...

Ο άτιμος στρατιώτης, βλέποντας τον άδερφό του σκοτωμένο, σταμάτησε λίγο διατακτικός, αλλά την ίδια στιγμή ζαναβήσε την ψυχήμα του σ' έξεσκολούθησε την καταδίωξη των Βουλγαρων. Μόλις όμως προχώρησε είκοσι βήματα, δεύτερη όβιδα έπεσε και του έσπασε τό ποδι.

"Όταν τον μετέφεραν στο χειροφυγίο έλεγε στο χωμάτο που ζητούσε να τον παρηγορήσι :

—Δέν με μέλει γιά τό ποδι που θα μοι κόψετε, ούτε γιά τη δυστριωμένη μου τη μένα που θα πεθάνη άπ' τη στενοχωρία της μόλις μάθω τό δικό μου στοίχημα. Τό μόνο κάρσιον που έχω είνε ότι, πάνω στην καταδίωξη, δέν προήτιστα να φιλήσω τον άδερφό μου γιά τελευταία φορά... Αν όμως έμεινα πίσω άπ' τους άλλους, οι συντρόφοί μου θα με περνούσαν γιά φοβητίσιον κι' αυτό θάταν χειρότερο!...

